

VĚSTNÍK

ROČNÍK XLI

VÍDEŇ KVĚTEN-ČERVEN 1994

Číslo: 5-6

P. b. b.

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku

Adresa: „Věstník“,
13, Pelzgaß 17, 1150 Wien

DRAZÍ PŘÁTELE,

nekatolická náboženství, s výjimkou pravoslavných, nám často vytýkají, že věnujeme větší pozornost Panně Marii než jejímu Synovi-Ježíši Kristu. Církvi jako takové to vytknout nemohou, ta ctí Marii jako matku vtěleného Slova, druhé Božské osoby, skrze kterou Otec všechno uskutečňuje-jak píše sv. Jan na začátku svého evangelia. A protože matka má k synu nejbližší - vždyť lidské tělo si vzal Pán Ježíš od ní - křesťané Marii vždycky ctíli a milovali. První kostely byly zasvěcené Panně Marii. Víc světla do jejího skrytého života se snažila vnést nepravá-apokryfní evangelia. Např. Tomášovo evangelium dětství Páně z 2.st.-tedy hodně staré. Nebo Egyptské evangelium, které vzniklo po 6. stol. Pseudoevangelium sv. Matouše - napsané údajně nevlastním bratrem Páně Jakubem - ovšem je z 6.st. Evangelium dětství Mariina - závislé na předešlém pseudoevangelii, vzniklo asi r.800. Existuje ještě asi pět pseudoevangelii, pojednávajících o dětství a mládí Panny Marie. Kromě Tomášova evangelia jsou všechna ostatní mnohem mladší.

Úcta k Panně Marii tu tedy byla od prvních dob křesťanství. Kristus ji na kříži svěřil svému milému apoštolu Janovi. Kdyby byla měla Panna Maria vlastní děti, bylo by v tehdejších dobách nemožné, aby ji její Syn svěřil cizímu člověku-nepříbuznému. Maria byla i při seslání Ducha svatého - tedy při začátku života Církve, kterou slíbil Kristus založit. Jednu jedinou církev, postavenou na skále Petrově.

Úcta k Matce Boží je stejně stará jako úcta k jejímu Synovi - ke Kristu.

Je pravda, že někteří katolíci spěchají v kostele okamžitě k jejímu obrazu či soše - ne ke svatostánku, kde sídlí její božský Syn. Proč? Snad je tam žene naděje, že pozemská Matka je spíš pochopí, než božský Syn. Ale Ježíš byl nejen Bůh, byl i člověk. A bude se matka přimlouvat za toho, kdo se tak neuctivě chová k jejímu synovi?

Kristus je středem našeho života. Ale v nejbližším okruhu je jeho matka. Kdo se snaží podlomit v lidských srdcích lásku k Matce Boží, podlamuje i lásku k jejímu Synovi. Ten svou matku nesmírně miloval. Ovšem víc miloval Otce, jak víme z jeho slov, když jako chlapec zůstal v jeruzalémském chrámě. Navíc-středem života Panny Marie byl její syn-v tom dala dobrý příklad i nám. Nemůžeme chodit pro pomoc v nemoci k zdravotní sestře, je-li tu lékař. Je to urážka lékaře, ale i dobré zdravotní sestry. Maria není původkyní milostí-ale podle tradice jen zprostředkovatelkou. Lékař napíše recept, sestra nám ho předá. Postavit Matku Boží úplně na vedlejší kolej, jak to dělají sektáři i uvnitř Církve-je chyba. Kristus nám svěřil svou Matku ve sv. Janovi: "Hle, tvá matka!" Starala se až do své smrti o sv. Jana, bude se starat i o nás. Škodili bychom si, kdybychom ji odsunovali ze svých modliteb. Ale stejně si škodíme, když věnujeme pozornost jen jí a odsuneme na podřadné místo Toho, který z ní udělal to, čím dnes pro nás je: přímlovkyně, Matka Církve a vzácný vzor věrné ženy a matky.

Vaše redakce

NAŠE MATKA A KRÁLOVNA

"Lidské skutky získávají na ceně, jsou-li konány s ní a skrze ni.

Mé Srdce se plní láskou, když svými mateřskými rukama obětuje mi vaše dary.

Ona je m o u i
v a š í matkou.

Můžete si myslet, že bych mohl odmítnout, jestliže ona žádá pro vás

pomoc a přispění? - Ona je pilířem mé Církve.

Milujte ji stejnou láskou, jakou chováte ke mně. Nebudu žárlit."

To jsou autentická slova našeho Pána Ježíše Krista, obsažená v knize "Poselství milosrdné Lásky k pokorným duším". Kniha má církevní schválení.

Každý, kdo zná slova Písma, týkající se Panny Marie, pocituje neoprávněnost a směšnost některých křesťanů, kteří odsuzují úctu k Matce Boží. Jako by nedbali na slova andělova: "Duch svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto také to Svaté, co se z tebe narodí, bude Syn Boží"/Luk.1,25/.

Panna Maria není matkou Božství Kristova, ale je matkou Krista, který je Synem Božím. V tom je její vznešenost, význam a moc. Jako matka Ježíšova měla a má zvláštní úkol ve vykupitelském díle jejího Syna, které bude trvat až do skonání světa.

Nahoře uvedená slova Ježíšova by nás měla povzbudit a pohnout k tomu, abychom svůj život, naše smýšlení i jednání, co nejintimněji spojili s osobou, radami a vedením Jeho Matky.

To se má projevat v tom, že na ni často myslíme, že se k ní obrácíme se všemi radostmi i starostmi, že se k ní chováme jako k matce. Kdo by neměl rád svou matku? Kdo by nemiloval t a k o v o u matku, která je královnou andělů, patriarchů, apoštolů, mučedníků a vyznavačů? Snad každý by stál o přízeň pozemské královny. Kdo by však nehledal přízeň královny nebeské ?

Jsou nás miliony, kteří ctíme Pannu Marii jako svou matku a jako Matku Boží. Jsou však biliony duší, o které má královna nebe zájem, protože za každou lidskou duši byla prolévána Krev jejího Syna. Jejím mateřským úkolem je přivést každou lidskou bytost do věčného domova, pro který jsme stvořeni.

Jak máme ctít naši nebeskou matku ?

Předně se k ní máme při každé příležitosti hlásit jako synové a dcery. Její obraz má zdobit náš příbytek, o ní máme mluvit a rádi si vyslechnout, když druzí o ní mluví.

Máme se snažit ji lépe poznat. Zmínky o ní v Písmě svatém jsou solidním a přesvědčivým základem naší úcty a lásky k ní. Čtíme knihy, které v nás mohou vzbudit úžas nad velikostí Panny Marie.

Máme se pravidelně modlit růženec, který P.Maria doporučuje jako mocný prostředek k osobnímu posvěcení a k záchraně duší i celého světa.

Především však máme smýšlením, slovy a jednáním následovat jejího Syna, vyznávat a řídit se Jeho učením. To je její nejvroucnější přání.

JEHO NEJMILEJŠÍ

Starou loď houpal lehký vánek a slabý větřík od moře ji pomalu hnál k přístavu. Enriko a Benito naslouchali skřípění stěžňů a toužebně zírali směrem, kde se z mlhy pomalu nořil jejich přístav. Enriko se šťastně usmál a širokým obloukem si odplivnul do moře. Benito s údivem zíral na hubeného chlapíka a štouchnul ho do boku loktem. "He, příteličku! Vsaď se, že už myslíš na svou nejmilejší, co?" Enriko napřed neodpověděl. Jeho oči se trochu zamlžily.

Benito se k němu naklonil: "Jaká je? Hezounká, co? Mně to přece můžeš prozradit. Já to opravdu nikomu neřeknu. Tak jaká je a jak se jmenuje?"

Enriko mu pohlédl do očí a jeho tvář se ještě víc rozzářila. Pak se zamyslel.

"Jaká je?" pokýval hlavou rozvážně, "Těžko říci. Nemyslím, že by byla nějak zvlášť hezká. Tvé krasavici se určitě nevyrovná. Ale mně na tom nezáleží. Pro mne je krásná, ba nejkrásnější na celém světě!" Znovu si širokým obloukem odplivnul přes zábradlí.

Benito se rozesmál. Smál se z plného hrdla, jeho zuby zářily jako velké perly. Když se konečně uklidnil, prohlásil.

"Pro tebe je to určitě ta pravá; sám nejsi žádný filmový krasavec... Ale já - já bych mohl rovnou do Hollywoodu - to mi ta má říká. A je opravdu nejkrásnější na světě.

Chlapi se na ni nemohou vynadívát, když spolu sedíme v krčmě nebo se procházíme po nábřeží. A jaké má nádherné vlasy, vlhké oči, jako studánky, je krásná od hlavy až k patě. Ale co bych ti dál povídal? Tuhle se podívej na fotografii. Není tam sice jako živá, ale trochu přece poznáš co mám za poklad a jaká je to krasavice." Nešikovně kramoval v kapsách, pak vytáhl z kapsy u kalhot fotografii své černovlasé krasavice.

"Prima, co?" řekl hrdě a zase se šťastně rozesmál

a v jeho smíchu zněla mužná hrdost.

"Ta je hezká, co? A jak je věrná, tak věrná jako zlato... Je ta tvoje také tak věrná?"

"Věrná?" Enriko se zamyslel. Pak pokývnul vážně hlavou. "Ano, i ta moje je mi věrná. Od samého začátku. A jsem jist, že mi bude věrná až do konce, jako já jí. A bude určitě čekat na můj návrat v přístavu. Vsaďte se!"

"Hm," trochu se podmračil Benito. "Doufám, že ta moje také..."

Chvíli bylo ticho. Loď obletovali s křikem racci, v kabině bylo vidět kapitána, jak hovoří s kormidelníkem. Na zádi lodi vylévali námořníci špinu a kuchař plný kbelík odpadků rackům. Ti se okamžitě slétli nad hladinu moře.

"Máš snad fotografii té svoji?" přerušil ticho Benito. "Rád bych ji porovnal..."

"Ne, fotografii nemám. Je mi líto. Nosím svou nejdražší v srdci, tak jako ona nosí v srdci mne."

Benito ho udeřil rukou na úzké rameno.

"Škoda! Rád bych viděl, která se tak zamilovala to mladíčka, jako jsi ty!"

Nemyslel to urážlivě a Enriko se také neurazil. Vždyť byli kamarádi - a to se leccos snese.

Benito ještě chvíli zíral k přístavu, pak se otočil a s pohvizdováním odešel, zřejmě ještě něco v kajutě zabalit.

Myslel na ni po celou plavbu. Jak byla šťastná, když posledně utíkal z paluby, tehdy, kdy měl právě delší dovolenou v

Tampico. Byli spolu v jedné z mnoha zakouřených hospůdek, s rybími specialitkami, dívali se jeden druhému do očí a nemohli se odtrhnout.

I Enriko myslel na svou nejmilejší. Tentokrát jí nesl dárek, sněhově bílý, měkoučký šál-hodně drahý... Enriko zrudnul radostí, když mu šál prodavačka balila.

Konečně přistáli-po mnoha měsících. Benitův pohled hledal v řadách čekajících žen a dětí. Hrome! Rosita tu není! Tedy přece nezůstala věrná. Tušil to!

Zvedl námořní pytel, aby v hospůdce zapil svůj žal, když spatřil Enrika, jak objímá tu "svoji". Tak pevně, jako by se od ní nechtěl už odloučit. Něžně jí kladl přes ramena bělostný šál. Byla to starší, hubená žena a Benito se zastyděl, když slyšel kamarádův hlas: "To je pro tebe, maminko!"

Helmut Pätz

Historické setkání ve Vatikánu

Slavnostní přijetí prezidenta České republiky Svatým otcem

Dne 7. března 1994 v 11.00 přijal Svatý otec Jan Pavel II. prezidenta České republiky Václava Havla na oficiální návštěvě. Bylo to setkání opravdu historické, byl si (tentokrát) v Apoštolském paláci ve Vatikánu) obě osobnosti podaly ruce již potřetí. Poprvé přivítal Václav Havel Jana Pavla II. v Praze v dubnu 1990, podruhé přijal papež tehdy československého prezidenta na soukromé audienci ve svém letním sídle Castel Gandolfo v září téhož roku. Tato návštěva však byla první oficiální návštěvou nejvyššího představitele České republiky ve vatikánském státě.

Panu prezidentovi se dostalo velmi srdečného a slavnostního přijetí. Již přivítání naznačilo, jak si Svatý otec svého hosta váží. Na římském letišti čekal Václava Havla kardinál Giovanni Re, který je třetím nejvyšším vatikánským činitelem. Na nádvoří svatého Damase zazněly obě státní hymny, což při běžných oficiálních návštěvách nebývá zvykem.

Papež pak hovořil s prezidentem Havlem asi padesát minut mezi čtyřma očima, nebyli přítomni ani tlumočníci. Jak později sdělil prezident novinářům, přesvědčil se během soukromého rozhovoru se Svatým otcem, že papež bedlivě sleduje situaci dnešního světa a je dobře informován o veškerém politickém dění.

V rozhluvě se Václav Havel zajímal o navrhovanou návštěvu Jana Pavla II. v bývalé Jugoslávii a nabytí dojmu, že papež by velmi rád navštívil Chorvatsko, Srbsko i Bosnu a Hercegovinu, aby vyzval k toleranci a k smíření jednotlivé etnické i náboženské skupiny.

Papež se živě zajímá o situaci v České republice a na Slovensku i o vzájemné vztahy mezi oběma zeměmi. Svatému otci velmi záleželo na tom, aby u nás život nepodléhal sobeckým a materialistickým zájmům, ale opíral se o společné soužití a o určité mravní hodnoty, řekl Václav Havel. Uvedl též, že připomněl papeži pozvání České biskupské konference na svatořečení blahoslaveného Jana Sarkandra do Olomouce v příštím roce, a přidal i své osobní pozvání. Jan Pavel II. potvrdil, že má v úmyslu tuto cestu podniknout, a hovořil i o svatojosefském milénii v roce 1997, v rámci kterého by velmi rád navštívil některá středoevropská města, spjatá se životem sv. Vojtěcha, tedy i Prahu.

Český prezident informoval papeže, že u nás pracuje komise, která má za úkol zkoumat osobnost Jana Husa z hlediska firkokotolické církve. Svatý otec tuto zprávu uvítal a konstatoval, že do konce tohoto tisíciletí by katolická církev měla k Husovi zaujmout "spravedlivý postoj".

"Osobně pro mě bylo důležité, že mě Svatý otec vyzval, abych ve svém úřadě navazoval na humanistické tradice prezidenta Masaryka. Na závěr našeho rozhovoru mi udělil papežské požehnání," řekl Václav Havel.

Po soukromé rozhluvě pronesli v knihovně Svatého otce prezident Havel a Jan Pavel II. krátké projevy za přítomnosti české delegace; kromě jiných byl přítomen náměstek ministra zahraničních věcí Pavel Bratinka, velvyslanec České republiky při Svatém stolci František X. Halas a chargé d'affaires České republiky v Itálii Pavel Kopp.

Svatý otec v úvodu svého projevu připomněl, že i když je to první návštěva, kterou Václav Havel vykonává jako prezident nové České republiky, rád vzpomíná na velmi srdečné setkání v uplynulých letech. Ocenil, že rozdělení státu se odehrálo tak příkladně pokojným způsobem. Uvedl, že naše republika nesporně dosáhla vnitřního rozvoje, i když by bylo krátkozraké přehlížet

Papež rovněž připomněl, že v tomto "období delikátního přechodu" je třeba se stále opírat o drahocenné duchovní a náboženské dědictví, které učinilo Čechy i Moravu velkými. V této souvislosti vzpomněl nejen soluňských bratrů Cyrila a Metoděje, ale i ostatní světce: Ludmílu, Václava, Vojtěcha, Hroznatu, Anežku Českou i Jana Nepomuckého a vyslovil přání, "aby drahý lid Čech, Moravy a Slezska vždy úctyhodně sázel ten svůj poklad, v němž spočívá největší bohatství národa, které je protikladem rozkladných sil bezbožské a materialistické mentality, přítomné v některých prouděch západního myšlení".

Svatý otec se zmínil ve svém projevu také o otázce navrácení církevního majetku a vzpomněl nejen majetek katolické církve, ale i jiných křesťanských církví a židovských obcí.

Na konci svého projevu, jehož úvodní a závěrečné části přednesl Svatý otec česky, požádal prezidenta, aby předal uctivý pozdrav i upřímné blahopřání všem svým spoluobčanům.

Následoval projev Václava Havla, v jehož úvodu vyjádřil prezident svou radost z tohoto historicky významného setkání a uvedl, že moudrost, ušlechtilost i osobní charizma Jana Pavla II. jej opět zvláštním způsobem ozářily a že získal pocit, že mu toto setkání dalo energii a vůli k další práci.

Poté vzpomněl významných osobností, které stály u počátků českého státu: sv. Václav a sv. Vojtěch. Václav, kníže a "dědic české země", mučedník a patron českého národa, byl jedním z prvních a dodnes naším lidem snad nejváženějších vládců, který svou vládu zakládal na myšlence dorozumění a míru se sousedy, tedy na myšlence neobyčejně aktuální i dnes, v době evropského sjednocování.

Připomněl Svatému otci katedrálu sv. Víta na Pražském hradě, kterou on jako první papež v dějinách navštívil. Jak Václav Havel zdůraznil, toto jedinečné místní spojení sídel moci duchovní a světské symbolizuje onen plodný svazek křesťanství s českým národem.

Na závěr svého proslovu poděkoval prezident za papežské požehnání a vyjádřil naději, že bude moci v dohledné době přivítat Svatého otce ve své vlasti.

Pak si obě významné osobnosti vyměnily dary: Svatý otec věnoval českému prezidentovi velkou obrazovou dokumentaci Sixtinské kaple, Václav Havel daroval papeži basreliéf Jakoba a Tamara sochaře Olbrama Zoubka.

Na obou představitelích bylo vidět, jakou radost jim činí toto setkání. To ostatně Svatý otec naznačil i tím, že po setkání osobně vyprovodil našeho prezidenta přes všechny předsady až do Klementinského sálu, kde se velmi srdečně rozloučili.

Václav Havel se pak setkal se státním sekretářem Vatikánu kardinálem Angelem Sodanem. Jejich téměř hodinový rozhovor se týkal vztahů mezi církví a státem. Jak Václav Havel uvedl, zajímal se zejména o fungování principu daňových asignací (daňových odpisů) a o zkušenosti, jaké s nimi katolická církev má.

Nakonec Václav Havel s delegací navštívil Sixtinskou kapli a baziliku svatého Petra. Při její prohlídce prezidenta doprovázel arcikněz baziliky kardinál Virgilio Noe, generální sekretář Jeho svatosti pro město Vatikán. Jelikož je kardinál Noe též předsedou Státní komise pro ochranu historických památek Svatého stolce, lze i toto považovat za projev neobvyklé úcty, která byla našemu prezidentovi projevována od samého počátku jeho návštěvy.

Je jisté symbolické, že právě v roce svatého Václava se jeho jménem a současně nástupce v čele českého státu zastavil před oltářem tohoto světce ve svatopetské bazilice a označil ho nejen za patrona české země, ale též za patrona evropské integrace.

(zvláštní zpravodaj KT FRANTIŠEK REICHEL ml.)

Projev pana prezidenta za přítomnosti české delegace

Snímek ČTK

Tentokrát jsem se s Vámi poprvé setkal jako prezident České republiky, nového státu, vzniklého po rozdělení Československa, ale zároveň státu, který se opírá o tisíciletou historii českého národa i o úctyhodnou historii jeho pradáváné státnosti. Tato historie je neodmyslitelně svázána s křesťanstvím. Vždyť u samotných počátků prvního českého státu stály pozoruhodné osobnosti sv. Václava a sv. Vojtěcha. Václav, kníže a "dědic české země" svou vládu zakládal na myšlence dorozumění a míru se sousedy, tedy na myšlence neobyčejně aktuální i dnes, v době evropského sjednocování. Vojtěch, první pražský biskup české krve, se stal představitelem křesťanských civilizačních hodnot, které jako biskup a později misionář šířil nejenom v naší zemi. Je pro mne velkou ctí a zároveň velkým závazkem, že mohu stát v čele naší země právě v této době, kdy po desítkách ateistického režimu obnovujeme náboženskou svobodu a vracíme všem církvím to místo ve společnosti, které jim přísluší.

Česká republika nechce být státem založeným na určité ideologii. Chce být demokratickým právním státem založeným na úctě k lidským svobodám a právům, chce být stá-

tem slušným, spravedlivým, kulturním, mírumilovným, chce být státem, který na sebe přebírá svůj díl spoluodpovědnosti za osud dnešního světa.

Navštívil jsem v poslední době nejposvátnější místa různých náboženství, islámu, buddhismu, hinduizmu i judaizmu, a vždy znovu jsem si v atmosféře těchto míst uvědomoval, že v základech všech náboženství je myšlenka tolerance, porozumění druhému, pomoci bližnímu, prostě myšlenka dobra, které Bůh od člověka očekává, a jakou zradou nejružnějších náboženských ideálů je násilí, které na sobě navzájem páchají stoupenci různých věrouk.

Jsem šťasten, že jsem měl možnost se zde, ve Vatikánu, znovu setkat nejen s nejvyšším představitelem náboženství vskutku univerzálního, náboženství, v jehož klimatu jsem sám vyrůstal a v jehož klimatu se rodila jak má představa o životních hodnotách, tak můj vztah k univerzu, ale navíc s jedním z nejvážnějších lidí, který hluboce prožívá dramata dnešního světa a který se pokouší čelit nejrušnějším druhům zla způsobem, který já sám považuji za nejlepší: totiž slovem, výzvou, apelem, zapalováním lidských srdcí.

(z projevu Svatého otce)

Jan Pavel II. srdečně vítá Václava Havla

Před přistáním v Praze poskytl V. Havel na palubě letadla Katolickému týdeníku exkluzivní rozhovor

Požehnání si vážím

Pane prezidente, která strana dala podnět k tomuto setkání?

Vatikán zásadně nezve státníky k oficiálním návštěvám, pouze dává najevo, že ten či onen by byl vítán. Taková návštěva vlastně vzniká z neformálního dialogu a teprve posléze se začne domlouvat konkrétně. Neexistuje tedy nějaké oficiální pozvání a ani v mém případě tomu nebylo jinak. Do jisté míry to lze považovat za oplátku návštěvy Svatého otce v roce 1990 v Československu.

Sedmého března se narodil první československý prezident Tomáš Garrigue Masaryk, který na prezidentskou standartu zavedl heslo Pravda vítězí. Je to náhoda, nebo záměr, že jste se právě v den jeho narozenin setkal se Svatým otcem, který zvěstuje Kristova slova Já jsem cesta, pravda a život. Jaká pravda je podle vás tou cestou?

Především musím říci, že v termínu návštěvy nebyl žádný záměr, že to byla náhoda, kterou jsem si uvědomil teprve před chvílí, když jsme mluvili o papežově připomínce Masarykova odkazu.

Domnívám se, že je třeba rozlišovat mezi informací a pravdou. Lidé si to mnohdy pletou. Pravda je něco víc než pouhá informace, i když prověřená. Pravdou rozumím něco, za čím člověk stojí celou svou bytostí. Pravda není pouze to, co se říká, ale i to, kdo to říká, v jaké situaci to říká, proč to říká a do jaké míry za to ručí. V tomto smyslu chápu pravdu já, a domnívám se, že to není příliš vzdáleno křesťanskému pojetí pravdy.

Pane prezidente, co pro vás osobně znamená papežovo požehnání, které jste dostal?

Samozřejmě si požehnání Svatého otce velice vážím a jsem velmi rád, že jsem jej dostal.

Navštívil jste během své prohlídky svatopetské baziliky hrob kardinála Berana, popřípadě oltář svatého Václava?

Byl jsem jak u oltáře svatého Václava, tak u hrobu kardinála Berana. Mimochodem, on je pohřben v místech, kde se kardinálové běžně nepohřbívají. Je to v místech, kde jsou hrobky papežů.

Pane prezidente, děkuji vám za rozhovor. FRANTIŠEK REICHEL ml.

A můj osobní vztah ke Svatému Otci?

Vzpomínám si, že když probíhalo poslední konkláve, tak trvalo dost dlouho, a já jsem napjatě sledoval, jak dopadne. Tehdy jsem jel na víkend a v autě jsem poslouchal rádio. A právě tenkrát jsem se dozvěděl, že kardinál Wojtyła byl zvolen papežem. Nesmím se se zaradovat.

Mé auto málem sjelo do příkopu, ale nesjelo, naštěstí jsem dojel v pořádku. Na chalupě byl již můj přítel Jiří Němec, český filosof, též katolík. Vyskočil jsem z auta a vykřikl: "Wojtyla!". On mě objal a začal vesele tancovat. Dobře si to pamatuji. A kdo umí číst, si z toho vyčte, jaký je můj vztah ke Svatému Otci.

VÁCLAV HAVEL

K LIDSKÉMU ŠTĚSTÍ PATŘÍ SVOBODA.

A TĚ JE MOŽNO ZNEUŽÍT HŘÍCHEM!

Všechno zlo na světě pochází z hříchu. Před několika desetiletími bychom snad namítli: A co zemětřesení? Přírodní katastrofy? Ty přece člověk nezavinil. Ale tento argument se dnes už nedá udržet. Nevíme, nejsou-li přírodní katastrofy následkem podzemních atomových pokusů nebo znečištěného prostředí.

LIDÉ BEZ VÍRY SLOVO "HŘÍCH" NEZNAJÍ.

Hřích je pojem ryze náboženský. Ale i nevěrci věří v to, co nazýváme hříchem, jenže tomu dali jiné jméno: vina, selhání, zločin, lakota, bezohlednost, surovost. My však víme, že každou lidskou vinou je zasažen Bůh. Kdyby byl od nás Bůh tak vzdálený, že by mu skutečně bylo lhostejné, co se na světě děje, pak by hřích neexistoval. Ale Kristus nám řekl o své solidaritě s námi: "Co jste udělali jednomu z mých nejmenších bratří, mně jste udělali." Neexistuje skutek, který by neměl vztah k Bohu - ať dělám něco dobrého nebo špatného nebo nedělám dobro, které dělat mám. Spoluadresátem skutku je Bůh. Bližního a Boha nemohu od sebe oddělit.

VELKÁ NADĚJE A PŘÍLEŽITOST PRO NÁS

je, že lidské dobro je i dobrem božským. Ovšem zlo, páchané na člověku /tedy i na nás samých/padá vlastně na hlavu Boží. LIDÉ BEZ VÍRY HLEDAJÍ VÝCHODISKA. Jenže mnohá jejich východiska končí ve slepých uličkách. Řada řešení problému nejsou ničím jiným, než dalším hříchem.

Řím vydal prohlášení k umělému oplodňování u lidí, náhradním matkám, manipulacím s lidskými geny. Na jedné straně tyto věci vynášejí pěkné peníze těm, kdo je provozují nebo zprostředkují, na druhé je to jistě snaha, vyřešit lidské problémy, ovšem mravně nedovolenými prostředky. Čili-vyráží se klín klínem!

Někteří se snaží pomoci správnými prostředky-dobročinností, soc.snahami, pomocí vývojovým zemím, spoluprací mezi národy a organizacemi, novými zákony a politickými návrhy, mezinárod.smlouvami-

ALE JSOU ÚČINNÉ BEZ BOHA?

Další hledají cestu v úniku - do krásného, ale neskutečného a tělu i duchu škodlivého světa omamných jedů a alkoholu. Zdánlivá krása vysněného světa má pro ně větší cenu, než špatná skutečnost reálního světa.

KLEPOU NA ŠPATNÉ DVEŘE

Je tragické, že mladí lidé hledají štěstí v omamných jedech, ačkoliv to skutečné štěstí není - a nehledají to štěstí, které jim nabízí Bůh. Vědí vůbec o tomto štěstí? Není naše povinnost je ke štěstí u Boha vhodnými prostředky vést? Zprostředkovat jim je? Omamné jedy jsou náhražka náboženství, stejně jako komunismus, nacismus a různé sekty. Proto se tak dobře ujal v Rusku komunismus, že Rusové jsou ve své podstatě zbožní. Přijali náboženství Leninovo jako pravé náboženství. Teď ovšem pomalu poznávají - že je to náboženství stejně vyhané a škodlivé, jako omamné jedy!

RECEPT PRO ŠTĚSTÍ MÁME MY-KŘESŤANÉ!

Není to sice náš vlastní recept, nýbrž je to recept Boží a přinesl nám jej Kristus.

Problémy můžeme vyřešit dobře jen jediným způsobem: obrátíme-li se zase k Bohu.

Hřích prvních lidí zavinil všechny následující katastrofy. Návrat k Bohu promění toto neštěstí ve štěstí.

A aby se nám ten návrat k Bohu podařil a abychom šli k Bohu správnými cestami - STAL SE BŮH ČLOVĚKEM - stal se naším Vykupitelem.

SPÁSA ZNAMENÁ DOKONALOU NÁPRAVU

a chápeme, že ta je možná jen v Bohu a v Kristu.

Ježíš - hlasatel spásy - nám chce pomoci, abychom skončili s omyly, s chybami, s hříchy a nedokonalostmi a a už zde - na zemi - prožívali kousek duchovního, vnitřního ráje.

Kristus začal svou veřejnou činnost receptem, který je a bude do konce světa stále časový: "OBRAŤTE SE A VĚŘTE EVANGELIU - RADOSTNĚ ZVĚSTI!"

Podle *exercicií* P.L.KUCHAŘE

modlitby

HONZO. POMODLI SE ZA MNE!

"Honzo, pomodli se za Věru, zítra ji budou operovat," naklání se Karel nad mou polévkou. "Jistě, rád," lovím těstová písmenka v polévce a v duchu uvažuji, za kolik lidí se mám modlit.

Za dědečka, kterému se blíží devadesátka a dosud vzdoruje Pánu Bohu. Za spolužačku Zdenku, má nesnáze v manželství. Růženka potřebuje dar mírnosti a rozvahy, aby zvládla dospívající děti. Sestra Alvína pracuje mezi malo-

mocnými - ta mi aspoň slíbí na oplátku trochu svých obětí pro Krista v těžké práci s milovnými nemocnými. A manželku bolí zub - místo aby šla k zubaři, prosí o mou přímluvu u Boha. Bloudím zrakem jídelnou našeho podniku. U každého stolu sedí tři, čtyři jedlíci a jiní, s plnými táci jídla se rozhlíží po volném místě. Jednotlivci najdou místo lehce, ale Venda s Ankou chtějí sedět spolu; jsou zasnoubeni. Sestřenice - Ančina matka - mě prosila, abych se i za ty dva zamilované zajíčky pomodlil.

Do tlumeného hluku jídelny vrká tichá hudba. Uklidňuje, povzbuzuje, dodává svěží náladu. To mi připomíná, že strýc Eman jede příští týden do Ameriky na hudební turné; dal se očkovat proti všem možným nemocem, opatřil si dobrou pistoli a pás na peníze - šeptá se, že i neprůstřednou vestu, tomu nevěřím - a pro jistotu si zamluvil i u mne modlitbu.

Ptáte se: proč se ti lidé nemodlí za sebe sami? Buď se modlí, ale domnívají se, že je účinnější, když jim pomohu modlitbu zintenzivnit. Nebo v Boha tuze nevěří, ale v modlitbu strejdy Honzy - to jsem já - přece jen věří. Divná pověra - v tomto případě. A strejda se poctivě modlí Otčenáš za Otčenášem - za vzdorovitého dědečka, za plačící spolužačku, za prudkou matku, za manželčin zub, za snoubence... Už pod tou tíhou Otčenášů skoro klesám. Ale neumím a ani nemohu říci NE!

Pouštím se do pudingu; dělají ho tu příliš často, dal bych přednost buchtě nebo plněnému rohlíku. Náhle mi napadá, že bych místo modlitby mohl přinést nějakou oběť. Třebas sníst s chutí ten odporný puding! Sotva jsem zabodnul lžičku do pudingu, přisedá s podnosem náš ředitel.

"Pane...eh..."

Doplňují do jeho rozpaků jako do křížovky své jméno.

"Říkala mi sekretářka, že jste velmi zbožný člověk," začíná ředitel opatrně a láme si do polévky housku.

"Ne víc, než každý jiný normální křesťan," odpovídám také opatrně.

Ředitel několikrát vzdychne, míchá chvíli polévkou, pak se rozhlédne po jídelně a skloní se nad můj puding.

"Mohu vám důvěřovat, že?"

"V rámci zákona...jistě!"

Ředitel trhne koutkem úst jakoby k úsměvu.

"Se zákonem to má něco společného.... Totiž, rád bych se rozvedl...Moje žena bude ovšem proti, máme tři děti a příliš nerepresentuje...Ale ta dívka...sekretářka...chápete..." rudne a míchá polévkou, až vystřikuje na ubrus. "Prostě, rád bych, abyste se pomodlit za to, ať má žena svolí k rozvodu!!"

Upadl jsem do rozpaků. Nikdy mi nenapadlo, že by po mně někdo chtěl, abych se modlil za úspěch něčeho špatného. Chvilí jsem mlčel.

"Tedy - pomodlíte se!!!" Otázka zní spíš jako rozkaz.

"To jest..jistě vám přeji štěstí, pane řediteli, ale..." zhluboka jsem nadechnul, jako bych měl skočit do hlubokého rybníka, "nesliboval jste kdysi své ženě věrnost až do smrti?"

Lžička pana ředitele, přetékající nudlem, se zastavila v polovině cesty.

"Nemohu se modlit za to, abyste udělal jiného člověka nešťastným. Vlastně dva lidi: slečna Fuchsová je nejméně o dvacet let mladší než vy. Myslíte, že vám zůstane věrná? Taková krása-více?" Zarazil jsem se. Za tohle mě určitě čeká vyhazov. "Ale mohu se pomodlit, aby věc dopadla k vašemu dobru, pane řediteli," dodávám diplomaticky.

"Dobrá, dobrá," zamačkal se ředitel, nabral několik lžic polévky a dodal: "Zůstane to mezi námi, že?"

"Spolehněte se." V jeho očích jsem spatřil záblesk. Propustí...? Nepropustí...?

Náhle jsem zahlédl vstupovat sekretářku s kabelkou v ruce. Proplétala se mezi stoly a bloudila zrakem po jídelně, zřejmě někoho hledala. Ředitel povytáhnul krk jako želva. Přejela po něm lhostejným zrakem - a tu se zvedl od jednoho stolu urostlý inženýr z výzkumu.

Ředitel ohnul záda: "Měl jste pravdu," zabručel sotva slyšitelně, "už se vaše modlitba splnila."

Já si vzpomněl na košíček, do kterého babička shromažďovala na papírku napsané prosby za modlitbu a večer řekla: "Teď se pomodlíme za všechno, co jsem dala Pánu Bohu do košíčku." Opatřím si košíček! Ano! Usmál jsem se povzbudivě na ředitele a odnesl táč k umývacímu pásu.

ČESKOSLOVENSKÉ LIDOVÉ SDRUŽENÍ V RAKOUSKU

Sekretariát: 1150 Vídeň,
Pelzgasse číslo 17

**ÚŘEDNÍ HODINY V SEKRETA-
RIÁTĚ** každý první čtvrtek v měsíci
vždy od 18 do 19.30 hodin.

UPOZORŇUJEME na bohatou kni-
hovnu našich a cizích autorů, hlavně
cestopisných. - Knihy se půjčují každý
první čtvrtek v měsíci, vždy od 18 do
19.30 hodin.

JEDNOTA SV. METODĚJE

Ústředí: Vídeň III., Rennweg číslo 63

VII. odbor JSM

PŘEDNÁŠKA - v naší klubovně
Rennweg 63A - 17. září 1994 - 20 ho-
din - Sobota.

MŠE SVATÉ NA OKRESÍCH:

I. A II. ODBOR JSM VÍDEŇ XV.:
Každou neděli a každý svátek v 8 hod.
mše svatá v kostele ve Fünfhausgasse,
Videň XV.

KOSTEL JEDNOTY SV. METODĚJE VÍDEŇ 3, RENNWEG 63

KAŽDOU NEDELI se koná v čes-
kém kostele JSM na Rennwegu číslo 63
v 10 hodin mše svatá s proslovem.

Příležitost ke svatě zpovědi vždy před
každou bohoslužbou.

**MŠE SVATÉ V ČESKÉM JAZYCE
V CHRÁMU PANNY MARIE NA
NÁBŘEŽÍ** se konají každou neděli a
zasvěcený svátek v 8.30 hodin s pro-
mluvou u Otců Redemptoristů Vídeň I.,
Salvatorgasse 12.

**KLEMENS MARIA HOFBAUER-
KLUB** - České katolické společenst-
ví při chrámu Panny Marie na Nábřeží
- založené páterem Josefem Novotným
- 1. okres, Seitzergasse 5, IV. patro,
otevřeno pátek od 19 do 22 hodin a v
neděli a svátek od 9 do 10.30 hodin.
Hosté vítáni!

ČTĚTE A ROZŠÍŘUJTE
„VÍDEŇSKÉ SVOBODNÉ LISTY.“

OREL VÍDEŇ

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ X. Puchs-
baumgasse číslo 39a/4. Ježkova knihov-
na (tamtéž) půjčuje každou první stře-
du v měsíci od 18 do 19 hodin. Též dle
telefonické dohody, číslo telefonu
62 68 204.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ XV. Cvi-
číme každé úterý od 19.30 do 21 ho-
din v Zinkgasse číslo 12, Vídeň XV. Ho-
sté vítáni!

...

KOSTEL JEDNOTY SV. METODĚJE VÍDEŇ 3, RENNWEG 63

Drazí čtitelé marlánští!

I letos Vás srdečně zveme k již tradič-
ním poutním pobožnostem k Matce
sedmibolestné na Kaasgraben, Vídeň
19, Ettingshauseng. 1, a sice vždy prvou
neděli v měsíci:

1. května v 15 hod. 7. srpna v 15 hod.
5. června v 15 hod. 4. září ve 14.30 hod.
3. července v 15 hod. 2. října v 15 hod.

Na Vaši hojnou účast se těší

ústředí JSM

21. - 23. KVĚTNA 1994

TRADIČNÍ VÝLET

© SVATODUŠNÍCH SVÁTCÍCH

SOBOTA 25. ČERVNA 1994 - 17 HODIN

ROZLOUČENÍ PŘED PRÁZDNINAMI

GRILL

BUDVAR

VINO

MUZIKA

V NAŠEM SALE
SCHÜTZENGASSE 30

POZOR!

ČESKÉ SRDCE ODB. XVII-XVIII
pořádá v sobotu 7.května v domu Jsm.Rosensteing39
DEN MATEK

Hudba - „VESELÁCI Z KRUMLOVA“ začátek 14:30
Občerstvení.

VŠEM MAMINKÁM, BABIČKÁM I PRABABIČKÁM
PŘEJEME KE
SVÁTKU MATEK

MNOHO ZDRAVÍ, RADOST S DĚTMI I S VNOUČATY
A

JSM OREL. HOJNOST POŽEHNÁNÍ.

VĚSTNÍK

Herausgeber, Verleger (Medieninhaber), Redaktion: Tschechoslowakische Volks-
vereinigung in Österreich. Verlags- und Herstellungsort: Wien. - Gemeinsame
Adresse: 1150 Wien, Pelzgasse 17. Verlagspostamt 1150 Wien. Mitteilungsblatt
der Tschechoslowakischen Volksvereinigung. ---- PSK-Konto Nr. 7509.267.